

UZASADNIENIE

Powód R. L. domagał się zasądzenia od pozwanej (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w P. kwoty 10.971,04 zł wraz z odsetkami ustawowymi od kwot wskazanych w pozwie oraz zasądzenia od pozwanej na rzecz powoda kosztów procesu. W uzasadnieniu pozwu wskazał, że powód wykonywał na rzecz pozwanej przewozy kontenerów z towarem oraz kontenerów pustych. Z tytułu wykonanych przewozów powód wystawił faktury VAT załączone do pozwu, a pozwana odmówiła zapłaty przedstawiając do potrącenia roszczenie z tytułu kosztów związanych z zaginięciem kontenera nr (...), przy czym powód kwestionował podstawy i zasadność potrącenia. Powód podniósł również zarzut przedawnienia ewentualnego roszczenia pozwanej wobec powoda.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z dnia 9 kwietnia 2014 roku Sąd Rejonowy w Gdyni orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W sprzeciwie od powyższego nakazu zapłaty pozwana zaskarżyła go w całości i wniosła o oddalenie powództwa.

Wyrokiem z dnia 20 maja 2015 r. Sąd Rejonowy w Gdyni oddalił powództwo oraz obciążył powoda kosztami postępowania.

Sąd Rejonowy ustalił, że strony pozostawały w stałych stosunkach gospodarczych. Powód, prowadzący działalność gospodarczą między innymi w zakresie wykonywania przewozów, wykonywał na zlecenie pozwanej spółki, zajmującej się przede wszystkim wykonywaniem czynności spedycyjnych, przewozy towarów w kontenerach, a także przewozy kontenerów pustych. Powód w sierpniu 2013 roku wykonał na rzecz pozwanej przewozy, a następnie wystawił pozwanej faktury za wykonane przewozy. Wcześniej, w czerwcu 2012 roku powód na zlecenie pozwanego podjął się m.in. przewozu kontenera nr (...), na podstawie umowy z pozwaną spółką, na trasie G. – S., S. – K., K. - G.. W dniu 6 czerwca 2012 roku kierowca powoda podjął wymieniony kontener z depotu kontenerowego na terminalu (...) w G. w celu przewozu załadowanych do kontenera towarów do miejscowości S..

W dniu 8 czerwca 2012 roku powód dostarczył towar odbiorcy, a po wykonaniu przewozu w tym samym dniu miał przewieźć pusty kontener nr (...) na teren portu w G.. Kontener jednak nie został dostarczony na żaden z (...) ani (...) depotów. Nie wiadomo gdzie obecnie znajduje się przedmiotowy kontener, zaś policja prowadzi postępowanie przygotowawcze dotyczące przywłaszczenia przedmiotowego kontenera.

W dniu 8 czerwca 2012 roku powód wystawił, a w dniu 12 czerwca 2012 roku złożył w biurze pozwanej spółki fakturę nr (...) obejmującą m.in. wynagrodzenie za przewóz kontenera nr (...). Należność z tej faktury została przez pozwaną w całości uiszczona, bez uprzedniej weryfikacji przez spółkę czy pusty kontener został faktycznie dostarczony na teren portu w G.. Faktura nr (...) została sprawdzona przez pracowników pozwanej spółki jedynie pod względem rachunkowym. W czasie przewozu spornego kontenera praktyką w pozwanej spółce było, że kontrola dokumentów potwierdzających złożenie powrotne pustego kontenera na depot następowała wrywkowo, gdy zachodziła taka potrzeba, zaś zasadą było że przy składaniu faktury za dokonany przewóz nie trzeba było przedstawiać dokumentu potwierdzającego dostarczenie pustego kontenera. Również przy składaniu faktury nr (...) nie zażądano od powoda przedstawienia takiego dokumentu. Powód nie posiada dokumentów potwierdzających złożenie kontenera nr (...) w którymś z trójmiejskich portów, a złożenia tego nie potwierdził nadto żaden z depotów w (...) ani (...) porcie.

W dniu 25 listopada 2013 roku (...) Spółka z o.o. we W., zleceniodawca pozwanej spółki, obciążyła pozwaną kosztami utraty kontenera nr (...). Oświadczeniem z dnia 14 maja 2014 roku, otrzymanym przez pozwaną w dniu 2 czerwca 2014 roku, (...) Spółka z ograniczoną odpowiedzialnością we W. potrąciła swoją wierzytelność stwierdzoną fakturą VAT nr (...) z bieżących wierzytelności wzajemnych pozwanej. Pozwana nie otrzymała wynagrodzenia od (...) Spółki z o.o. we W. w kwocie 10.971,04 zł

Pismem z dnia 4 grudnia 2013 roku pozwana oświadczyła, że dokonuje potrącenia z należnościami powoda z tytułu wynagrodzenia za wykonane przewozy, swojej wierzytelności z tytułu kosztów zaginionego kontenera nr (...) w kwocie 10.971,04 złote.

Powyższy stan faktyczny Sąd Rejonowy ustalił na podstawie dowodów z przedstawionych dokumentów, które nie były kwestionowane co do swej prawdziwości a nadto nie budziły wątpliwości Sądu oraz na podstawie dowodu z przesłuchania świadków. Na zeznaniach powoda Sąd oparł się jedynie częściowo, gdyż nie pamiętał on dokładnych okoliczności przewozu spornego kontenera ze względu na upływ czasu, a poza tym w swoich zeznaniach opierał się na relacji kierowcy, który wykonywał przewóz objęty sporem, a nadto jego zeznania jakoby pozwana każdorazowo sprawdzała czy kontener wracał pusty do punktu przeznaczenia pozostają w sprzeczności ze zbieżnymi w tej mierze zeznaniami świadków. Z ich zeznań wynika bowiem, że każdorazowa weryfikacja dokumentu potwierdzającego zwrot kontenera stała się stałą praktyką dopiero po zaginięciu kontenera nr (...).

Sąd Rejonowy oddalił na podstawie art. 217 § 3 k.p.c. wniosek pozwanej o zwrócenie się przez Sąd do (...) Sp. z o.o. o udzielenie pisemnego oświadczenia, wskazując, że okoliczność sporna w postaci wysokości szkody w związku z zaginięciem kontenera została dostatecznie wyjaśniona, w tym zwłaszcza dołączonymi do sprzeciwu fakturami wystawionymi pozwanej przez (...) Sp. z o.o., a nadto pozwana nie wykazała iż nie jest w stanie samodzielnie uzyskać takiego dowodu.

Przechodząc do merytorycznej oceny powództwa Sąd Rejonowy wskazał, że umowę przewozu regulują przepisy kodeksu cywilnego oraz ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. prawo przewozowe. Bezspornym było w sprawie, że powód wskazane w pozwie przewozy, objęte fakturami załączonymi do pozwu wykonał. Pozwana nie kwestionowała wysokości należnego powodowi wynagrodzenia za wykonanie czynności w związku z realizacją umów wskazanych w pozwie, a w konsekwencji wyliczenie powoda Sąd uznał za prawidłowe (art. 230 k.p.c.). Pozwana zarzuciła jednak, że wierzytelność powoda wskazana w pozwie wygasła (uległa umorzeniu) wskutek dokonanego przez nią w dniu 4 grudnia 2013 roku – a więc przed wniesieniem pozwu – potrącenia wymienionej wierzytelności z wierzytelnością pozwanej z tytułu kosztów utraconego kontenera nr (...), którymi pozwana spółka została obciążona przez swojego zleceniodawcę - (...) Sp. z o.o. w dniu 25 listopada 2013 roku.

Należało wobec tego uznać, że podstawę prawną roszczenia pozwanej zgłoszonego do potrącenia były przepisy art. 471 k.c. w zw. z art. 474 k.c. oraz art. 6 ust. 3 ustawy Prawo przewozowe, zgodnie z którym przewoźnik, który zapłacił odszkodowanie, ma roszczenie zwrotne do przewoźnika ponoszącego odpowiedzialność za okoliczności, z których szkoda wynikała. Sąd Rejonowy uznał, że po stronie pozwanej powstała szkoda w wysokości zgłoszonej do potrącenia kwoty 10.971,04 zł z tytułu obciążenia jej kosztami w związku z zaginięciem kontenera nr (...) przez jej zleceniodawcę (...) Sp. z o.o., za którą na podstawie art. 471 k.c. w zw. z art. 474 k.c. odpowiada powód, gdyż powstała ona wskutek nienależytego wykonania przez niego zobowiązania wynikającego z łączącej strony umowy przewozu. Powód zobowiązany był do zachowania najwyższej staranności w wykonaniu przedmiotowej umowy, w tym do należytego nadzorowania pracy swoich kierowców (art. 474 k.c.), a to podczas wykonywania przewozu pustego kontenera przez jednego z nich doszło do jego zaginięcia. Pozwana sprostowała ciężarowi dowodzenia zgodnie z wymogami art. 6 k.c. i wykazała, że poniosła szkodę, z tytułu obciążenia jej kosztami utraconego kontenera przez zleceniodawcę, w kwocie zgłoszonej do potrącenia, a nadto z zeznań zawnioskowanych przez nią świadków oraz dokumentarnego materiału dowodowego wynika, że utracony kontener zaginął i nie wiadomo gdzie się obecnie znajduje (trudno też wymagać od strony pozwanej aby w jeszcze większym stopniu dowodziła okoliczności negatywnej).

Natomiast powód nie wykazał, żeby przewóz pustego kontenera numer (...) wykonał należycie – nie posiada dokumentów potwierdzających złożenia kontenera, nie zawnioskował na tą okoliczność żadnych dowodów, w szczególności z zeznań świadka – kierowcy, który wykonywał sporny przewóz, a to powód miał możliwość wykazania okoliczności pozytywnej, to jest należytego wykonania zobowiązania przez zdanie pustego kontenera.

Odnosnie wysokości szkody pozwanej, którą także kwestionowała strona powodowa, Sąd Rejonowy uznał, że wystarczającym dowodem na to jest faktura wystawiona na łączną kwotę 10.971,04 zł przez zleceniodawcę pozwanej, przedstawioną następnie przez pozwaną do potrącenia powodowi.

Sąd Rejonowy wskazał również na istnienie adekwatnego związku przyczynowego między szkodą poniesioną przez pozwaną, to jest obciążeniem jej kosztami w związku z utratą kontenera przez (...) Sp. z o.o., a nienależytym wykonaniem zobowiązania przez powoda, to jest niedostarczeniem pustego kontenera do docelowego depotu. Bezpośrednim bowiem i normalnym następstwem utraty kontenera było obciążenie pozwanej przez jej klienta kosztami jego utraty.

W konsekwencji za chybiony Sąd Rejonowy uznał zarzut powoda, by nie było podstaw do dokonania przez pozwaną potrącenia. Oświadczenie o potrąceniu znajduje się w załączonym do pozwu piśmie z dnia 4 grudnia 2013 roku, które niewątpliwie powód otrzymał. Powód nie kwestionował nadto otrzymania również wskazanej w tymże piśmie noty obciążeniowej nr 16/11/2013. Oświadczenie zatem o potrąceniu doszło do powoda jeszcze przed złożeniem pozwu, czego powód nie kwestionował, a jedynie poddawał w wątpliwość istnienie przesłanek do skutecznego dokonania potrącenia (art. 498 i n. kc).

Skoro zatem wierzytelność pozwanej z tytułu kosztów utraty kontenera w kwocie 10.971,04 zł została skutecznie przedstawiona do potrącenia powodowi w oświadczeniu z dnia 4 grudnia 2013 roku (art. 499 k.c.), to na podstawie art. 498 § 2 k.c. doszło do umorzenia wierzytelności dochodzonej pozwem w całości, gdyż kwota zgłoszona do potrącenia jest równa kwocie dochodzonej pozwem. Nie budziło nadto wątpliwości Sądu, że obie te wierzytelności spełniają przesłanki wymienione w art. 498 § 1 k.c. tzn. są pieniężne, w chwili potrącenia były wymagalne i mogły być dochodzone przed sądem jako wierzytelności cywilnoprawne.

Odnosząc się do zarzutu powoda, iż wierzytelność pozwanej przedstawiona do potrącenia uległa przedawnieniu, Sąd Rejonowy zważył, że podstawą dochodzonego roszczenia pozwanej był m.in. art. 6 ust. 3 ustawy Prawo przewozowe oraz art. 78 ust. 1 tej ustawy, zgodnie z którym roszczenia przysługujące przewoźnikowi przeciwko innym przewoźnikom (art. 5 i 6) przedawniają się z upływem 6 miesięcy od dnia, w którym przewoźnik naprawił szkodę, albo od dnia, w którym wytoczono przeciwko niemu powództwo. Pozwana została obciążona odszkodowaniem przez swojego zleceniodawcę (...) Sp. z o.o. w dniu 25 listopada 2013 roku. Wobec tego termin 6-miesięczny, o którym mowa w przytoczonym przepisie należało liczyć od dnia 25 listopada 2013 roku i roszczenie pozwanej przeciwko powodowi uległoby przedawnieniu z dniem 25 maja 2014 roku. Jednakże oświadczenie o potrąceniu złożone zostało skutecznie w grudniu 2013 roku (należy uznać, że pismo z oświadczeniem o potrąceniu z dnia 4 grudnia 2013 roku zostało odebrane przez powoda najpóźniej w dniu 9 grudnia 2013 roku, ponieważ wówczas wystosował on na nie odpowiedź jak na k. 36, to jest najpóźniej w tym dniu doszło ono do powoda w ten sposób, że mógł się zapoznać z jego treścią w rozumieniu art. 61 § 1 kc), a zatem na moment składania oświadczenia o potrąceniu wierzytelność przysługująca pozwanej przeciwko powodowi nie była przedawniona i była wymagalna w rozumieniu art. 498 § 1 k.c. Wobec tego powyższy zarzut powoda, iż wierzytelność przedstawiona do potrącenia uległa przedawnieniu nie mógł podlegać uwzględnieniu.

Na marginesie Sąd Rejonowy wskazał, że kwestia przedawnienia roszczenia przysługującego (...) Sp. z o.o. przeciwko pozwanej spółce nie mogła mieć znaczenia dla rozstrzygnięcia, ponieważ nie dotyczy wierzytelności istniejącej między stronami niniejszego procesu przedstawionej do potrącenia, zaś obowiązek minimalizacji szkody po stronie pozwanej nie może być rozumiany jako konieczność podniesienia zarzutu przedawnienia roszczenia z zobowiązania z podmiotem trzecim, skoro przedawnienie nie powoduje wygaśnięcia roszczenia. Skoro pozwana nie podniosła zarzutu przedawnienia wobec (...) Sp. z o.o., to przysługiwało jej roszczenie regresowe do powoda z tytułu zaginięcia kontenera, przedstawione skutecznie do potrącenia.

Sąd pierwszej instancji zważył również, że nie miał znaczenia dla rozstrzygnięcia fakt, że pozwana zapłaciła powodowi za przewóz m.in. pustego kontenera nr (...), to jest uiszczyła całość należności z faktury nr (...). Z zeznań przesłuchanych w sprawie świadków wynika bowiem, że przed zaginięciem spornego kontenera nie było takiej praktyki by przed zapłatą faktury pozwana żądała dokumentu potwierdzenia dostarczenia pustego kontenera na miejsce docelowe. Sąd

ustalił, że nie było żądania okazania takiego dokumentu ze strony pozwanej spółki także w przypadku spornego przewozu, a i w toku niniejszego procesu, ani w fazie przedprocesowej powód nie udowodnił, że kontener nr (...) został faktycznie przyjęty. Wobec tego zastosowania nie znalazł art. 791 § 1 zd. 1 k.c., zgodnie z którym wskutek zapłaty należności przewoźnika i przyjęcia przesyłki bez zastrzeżeń wygasają wszelkie roszczenia przeciwko przewoźnikowi wynikające z umowy przewozu. Mimo bowiem zapłaty powodowi należności z faktury nr (...) nie zaszła druga z kumulatywnych w świetle przywołanej regulacji przesłanek dla skutecznego wygaśnięcia wszelkich roszczeń, to jest przyjęcie przesyłki. Brak bowiem dowodu, o czym już była mowa, że do przyjęcia przesyłki i prawidłowego dostarczenia kontenera nr (...) na miejsce docelowe doszło.

Wobec powyższego Sąd Rejonowy zważył, że roszczenie powoda o zapłatę wynagrodzenia za wykonane na rzecz pozwanej przewozy wskazane w pozwie wygasło w całości przez umorzenie wskutek skutecznie dokonanego przez pozwaną potrącenia (art. 498 § 2 k.c.). Tym samym żądanie zasądzenia dochodzonej pozewem kwoty było bezzasadne, a zatem na podstawie art. 774 k.c. w zw. z art. 498 § 2 k.c. Sąd Rejonowy oddalił powództwo, jako nieuzasadnione.

Apelację od powyższego wyroku wniósł powód, zaskarżając go w całości i zarzucił:

1. naruszenie art. 77 ust. 1 ustawy Prawo przewozowe poprzez jego niezastosowanie oraz naruszenie art. 78 ust. 1 Prawo przewozowe poprzez jego błędną wykładnię, a w konsekwencji odmowę uznania zgłoszonego przez powoda zarzutu przedawnienia,

2. przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów poprzez odmowę przyjęcia za wiarygodne zeznań powoda w takim zakresie, w jakim dotyczą wykonania usługi przez powoda oraz procedury weryfikacji dokumentacji składanej przez powoda u pozwanej oraz jednocześnie przyjęcie za wiarygodne twierdzeń świadków S. M., D. C. oraz A. W. co do braku weryfikacji dokumentów załączanych przez podwykonawców do faktur dotyczących wykonanych na rzecz pozwanej usług transportowych, podczas gdy w szczególności zapłata za przewóz pustego kontenera nr (...) została przez pozwaną dokonana, wnioskowany przez pozwaną świadek D. C. na rozprawie w dniu 12 maja 2015 r. wskazał, iż procedura weryfikacji dokumentów przedkładanych przez podwykonawców nie jest czynności czasochłonną, a wnioskowany przez pozwaną świadek A. W. oraz powód zgodnie zeznali, iż w wypadku stwierdzenia jakichkolwiek braków faktura przez pozwaną nie była przyjmowana, a nadto w ocenie powoda sprzeczne z zasadami doświadczenia życiowego jest twierdzenie o nie dokonywaniu w przedsiębiorstwie spedycyjnym kompletnej weryfikacji dokumentów, stanowiących podstawę wystawienia faktury przez podwykonawcę i dokonania zapłaty przez przedsiębiorstwo spedycyjne,

3. przekroczenie zasady swobodnej oceny dowodów oraz art. 245 k.p.c. poprzez przyjęcie za udowodnioną wysokość złożonego do potrącenia roszczenia poprzez przyjęcie, iż strona pozwana wykazała wysokość powstałej z tego tytułu szkody.

Powód wniósł o zmianę wyroku poprzez uwzględnienie powództwa oraz zasądzenie na jego rzecz kosztów postępowania za obie instancje.

W odpowiedzi na apelację pozwana wniosła o jej oddalenie oraz zasądzenie na jej rzecz kosztów postępowania apelacyjnego

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Odnosząc się w pierwszej kolejności do zarzutu przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów poprzez odmowę przyjęcia za wiarygodnych zeznań powoda w zakresie dotyczącym wykonania przez niego usługi względem pozwanej oraz sposobu dokonywania przez pozwaną weryfikacji przedstawionej jej dokumentacji, należy wskazać, że powód zmierza w istocie do wykazania, że pozwana w momencie przyjmowania i zapłaty faktury za wykonaną przez powoda

usługę dysponowała dokumentami potwierdzającymi jej wykonanie - w tym zdanie przez powoda kontenera do depotu - a więc że dokonała przyjęcia przesyłki bez zastrzeżeń, zgodnie z wymogiem wynikającym z art. 791 § 1 k.c.

W tym miejscu wskazać należy, że przewidziana w art. 233 § 1 k.p.c. zasada swobodnej oceny dowodów jest jedną z podstawowych zasad procesu służącą realizacji zasady prawdy materialnej, rozumianej jako postulat, by ustalenia sądu stanowiły wierne odzwierciedlenie rzeczywistego stanu rzeczy. Skuteczne kwestionowanie tej swobody może mieć miejsce tylko w okolicznościach szczególnych. Dla skuteczności zarzutu naruszenia tej zasady nie wystarcza stwierdzenie o wadliwości dokonanych ustaleń faktycznych, odwołujące się do stanu faktycznego, który w przekonaniu skarżącego odpowiada rzeczywistości. Zwalczenie swobodnej oceny dowodów nie może polegać tylko na przedstawieniu własnej korzystnej dla skarżącego wersji zdarzeń, ustaleń stanu faktycznego opartej na jego własnej ocenie. Konieczne jest tu wskazanie przyczyn dyskwalifikujących postępowanie sądu w tym zakresie. Skuteczne postawienie takiego zarzutu wymaga wykazania, że sąd uchybił zasadom logicznego rozumowania lub doświadczenia życiowego, to bowiem jedynie może być przeciwstawione uprawnieniu sądu do dokonywania swobodnej oceny dowodów. Nie jest natomiast wystarczające przekonanie strony o innej niż przyjął sąd wadze (doniosłości) poszczególnych dowodów i ich odmiennej ocenie niż ocena sądu. Po przeanalizowaniu sprawy nie sposób dopatrzeć się tego rodzaju uchybień w stanowisku Sądu Rejonowego. Zdaniem Sądu Okręgowego, dokonana przez Sąd I instancji ocena zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego nie przekroczyła wymogów prawa procesowego, doświadczenia życiowego oraz reguł logicznego myślenia. Odnosząc się do zarzutu powoda w tej mierze należy stwierdzić, iż skarżący kwestionując stanowisko Sądu pierwszej instancji w zakresie oceny dowodu zeznań powoda, pomija że Sąd ten dokonał analizy tego dowodu w kontekście pozostałego zgromadzonego w sprawie materiału dowodowego. Apelujący nie wskazuje konkretnych uchybień w przeprowadzonym wywodzie Sądu Rejonowego w tym zakresie, ograniczając się do podkreślenia doniosłości przedmiotowego dowodu, przy czym ocena ta ma jedynie subiektywny charakter. Podkreślenia jednakże wymaga, że powód z oczywistych względów nie mógł mieć bezpośredniej wiedzy co do sposobu prowadzenia przez pozwaną dokumentacji, a w przypadku gdy pozwana zaprzecza twierdzeniom powoda, decydujące znaczenie uzyskują zeznania świadków, będących pracownikami pozwanej, którzy na co dzień zajmowali się prowadzeniem dokumentacji i rozliczaniem kontrahentów. Zeznania powoda co do sposobu oddania kontenera pozwanej opierały się ponadto jedynie na wcześniej zdanej mu relacji przez kierowcę TIR-a.

Materiał dowodowy zebrany w sprawie nie daje zatem podstaw do przyjęcia, by powód wykazał zaistnienie przesłanki przyjęcia przez pozwaną przesyłki bez zastrzeżeń, przewidzianej w art. 791 § 1 k.c., która to regulacja przewiduje wygaśnięcie roszczeń przeciwko przewoźnikowi wynikających z umowy przewozu. Sąd Okręgowy w ślad za Sądem Rejonowym przyjmuje, że skoro ustawodawca w sposób wyraźny rozróżnił w omawianej regulacji wymóg zapłaty należności przewoźnika i przyjęcia przesyłki, nie można ich utożsamiać. W konsekwencji to na powodzie spoczywał obowiązek wykazania obu przesłanek. W sytuacji gdy pozwana kwestionuje dokonanie przez powoda pełnego wykonania usługi poprzez brak zdania przez niego kontenera, niewystarczającym jest powoływanie się przez powoda - w zakresie drugiej z przesłanek, tj. przyjęcia przez pozwaną przesyłki - na okoliczność, że do zapłaty za usługę nie mogłoby dojść bez uprzedniego sprawdzenia przez pozwaną, czy kontener został oddany. Nie można przyjąć by zapłata za usługę stanowiła jednocześnie dowód przyjęcia przesyłki. Taki wniosek czyniłby zbędnym rozróżnienie przez ustawodawcę obu przesłanek. Na powodzie spoczywał obowiązek wykazania przyjęcia przez pozwaną przesyłki, jednakże nie sprostał on temu wymogowi.

Sąd Okręgowy nie podziela również zarzutów powoda w zakresie przedawnienia roszczenia przysługującego pozwanej względem niego. Wbrew stanowisku apelującego, nie ma zastosowania w sprawie regulacja art. 77 ustawy z dnia 15 listopada 1984 r. Prawo przewozowe (tekst jedn. Dz.U. z 2015 r. poz. 915), która przewiduje zasadniczo roczny termin przedawnienia roszczeń dochodzonych na podstawie ustawy (licząc od momentów wymienionych w ust. 3 komentowanego artykułu). W art. 78 ust. 1 ustawa przewiduje szczególną regulację w tym zakresie w odniesieniu do roszczeń przysługujących jednemu przewoźnikowi przeciwko innemu przewoźnikowi biorącemu udział w przewozie. W art. 78 ust. 1 ustawy przewidziano, że przedmiotowe roszczenia przedawniają się z upływem 6 miesięcy od dnia, w którym przewoźnik naprawił szkodę, albo od dnia, w którym wytoczono przeciwko niemu powództwo. Regulacja ta określa nie tylko szczególne terminy przedawnienia, lecz również określa w odrębny sposób moment rozpoczęcia biegu

terminu przedawnienia. Wobec okoliczności naprawienia przez pozwaną szkody względem (...) spółki z o.o. w dniu 25 listopada 2013 r. nie może budzić wątpliwości, że termin przedawnienia zakończyłby bieg względem powoda dopiero w dniu 25 maja 2014 r. Oświadczenie o potrąceniu zostało złożone przed upływem tego terminu, tj. najpóźniej w dniu 9 grudnia 2013 r., a zatem wierzytelność pozwanej względem powoda nie była przedawniona i mogła ulec potrąceniu.

Sąd Okręgowy nie uwzględnił również zarzutu apelacji co do wysokości szkody pozwanej, podzielając stanowisko Sądu Okręgowego, że wystarczającym dowodem w tym zakresie jest przedstawienie przez pozwaną faktury na kwotę 10.971,04 zł wystawionej przez zleceniodawcę pozwanej, tym, bardziej że powód nie przedstawił jakichkolwiek dowodów przeciwnych pozwalających na podważenie zasadności tej kwoty.

Powyższe skutkowało oddaleniem apelacji powoda w oparciu o art. 385 k.p.c.

O kosztach postępowania apelacyjnego orzeczono zgodnie z zasadą odpowiedzialności za wynik sprawy, ustalając wysokość wynagrodzenia pełnomocnika pozwanej w oparciu o § 6 pkt 5 w zw. z § 12 ust. 1 pkt 1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego ustanowionego z urzędu (t.j. Dz.U. z 2013 r., poz. 490 ze zm.).